

Pak me dan

Lees ook in de Romanchica-reeks:

Heb me lief

Liefde zonder grenzen

Nog één keer

Die ene zomer

Een nieuw begin

Alle maskers af

Volg je hart

Verlangend naar later

Wat ik weet over jou

Niets is onmogelijk

Liefde onder constructie

Tegen wil en dank

Gevonden verlangen

Dromen met jou

Voor altijd samen

Marieke van Woelik

Pak me dan

16

Copyright © 2012 Marieke van Woesik en Dutch Media
Trade

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Verzorging e-book: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 499 5398 0

NUR 343

Hoofdstuk 1

‘Fijn, hè?’ Mijn schoonzus Lucinde kijkt me stralend aan. Ze draagt een afritsbroek waarvan ze de pijpen niet afgeritst heeft – aangezien het helemaal niet zo warm is voor de tijd van het jaar – een T-shirt van katoen dat vast en zeker ecologisch en biologisch-dynamisch geteeld is en een verwassen vest van de H&M uit de uitverkoop. Haar wandelschoenen zitten helemaal onder de modder, wat betekent dat ze ze niet voor de eerste keer aanheeft. Ze heeft dikke wandelsokken aan, die ze opgetrokken heeft tot halverwege haar schenen en op haar hoofd prijkt een pet met de tekst RECYCLE VOOR EEN BETERE WERELD.

‘Eh... ja, heel fijn,’ zeg ik voorzichtig, aangezien ik geen idee heb waar ze precies op doelt.

‘Moet je deze bloemen nou eens zien!’ Ze huppelt naar de berm, bukt zich voorover en trekt een oranje bloem uit de grond, die ze voorzichtig achter haar linkeroor schuift. ‘Het liefst zou ik het hele jaar door gaan kamperen en overal naartoe trekken. De wereld en de natuur is zo prachtig, daar kan ik intens van genieten.’

Veel mensen zien het niet. Dat begrijp je toch niet, Roos?’

‘Eh... nee, onbegrijpelijk,’ mompel ik.

‘Hoe kan een mens nou niet genieten van zo’n heerlijke wandeling op de vroege ochtend?’

‘Zo is dat, Luc,’ bromt mijn schoonvader Fred, terwijl hij zijn arm door die van zijn vrouw steekt. ‘Wat jij, Trudy?’

‘Ik vind het zalig,’ verzucht mijn schoonmoeder. ‘En weet je wat ik het mooist vind? Dat ik al m’n kinders bij me heb.’

Ze kijkt naar Mark. ‘Je boft maar dat je vriendinnetje ook zo gek is op kamperen, jongen.’

Mark pakt mijn hand en knijpt er even in. In zijn ogen twinkelen lichtjes.

Ik heb hem nog steeds niet durven vertellen dat ik kamperen – zacht uitgedrukt – niet zo leuk vind. Kamperen is zijn passie. Ik zou zijn hart breken als ik liet merken dat ik kamperen verschrikkelijk vind. En dat wil ik hem niet aandoen. Hij heeft in het verleden zoveel voor mij gedaan. Toen mijn opa overleed, heeft hij me door dik en dun gesteund. Mijn opa betekende heel veel voor me en Mark was een van de weinigen die dat begreep. Hij hielp me waar hij kon. Hij zorgde voor me, hielp met het regelen van de begrafenis en ving me op als ik verdrietig was. Mijn vriendje heeft echt een hart van goud. Maar zijn familie... Begrijp me niet verkeerd; ze zijn best oké, maar ze zijn gewoon een beetje... anders. Zo wonen mijn schoonouders in de middle of nowhere,

aan de rand van een bos, in een huis dat Fred zelf gebouwd heeft van oude pallets en bouwafval. Recyclen, snap je? Trudy teelt haar groenten zelf in een moestuin achter het huis en ze dragen uitsluitend kleren die gemaakt zijn van biologisch katoen. Ze zijn betrokken bij de wereld en dan vooral bij de planten en de dieren, want die worden immers langzaam vernietigd door de mens. Om hun afkeer voor het handelen van de mens te tonen, demonstreren ze regelmatig in de stad, waarbij je niet vreemd moet opkijken als ze zichzelf ergens aan een hek vastbinden of met rode verf de bontjas van een voorbijganger bekladden. Het zijn heel liefdevolle mensen en ze houden onvoorwaardelijk van hun zoons, Mark en Steven. Dat ze nu ook nog twee schoondochters aan het gezin kunnen toevoegen, kunnen ze zelf bijna niet geloven. En – laten we eerlijk zijn – de rest van de wereld ook niet. Feit is dat Lucinde en ik er zijn en voorlopig niet weggaan. Ik zou wel gek zijn als ik zo'n lieverd als Mark liet gaan. Lucinde past precies in de wereld van de Dijkstraatjes, maar ik... ik hang er een beetje bij. Toegegeven, ze doen allemaal vreselijk hun best om mij er zo veel mogelijk bij te betrekken, maar ik heb nu eenmaal iets andere denkbeelden dan zij.

‘Hier is een bord met een kaaaaaaaart,’ gilt Lucinde, die een eindje vooruit is gelopen, terwijl ze Steven achter zich aan sleepte.

‘We komen eraan!’ jubelt Trudy.

‘En, wat vind je ervan?’ fluistert Mark in mijn oor.

‘Ja, eh... interessant. Sportief ook. Heel anders dan ik

gewend ben,' zeg ik met een glimlach.

'Haal maar eens diep adem door je neus. Zo ruiken de bossen. Zo ruikt vrijheid.' Mark kijkt me genietend aan. Ik rol met mijn ogen. Het is een lieverd, hoor, maar soms kan hij echt een beetje de weg kwijt raken. En hij kan zo verlegen zijn dat je er bijna bang van wordt. Het is alweer vijf jaar geleden, maar ik weet het moment dat hij me voor het eerst mee uit vroeg nog goed. We gingen bowlen en daarna naar de pizzeria. Niet helemaal zoals ik me een eerste date voorstelde, maar hé, het was een date en daar was ik toentertijd hard aan toe. Daarbij was Mark een van de weinige jongens die oprecht geïnteresseerd was in wat ik te vertellen had en was het vanaf het eerste moment al duidelijk dat hij superlief is. En waar vind je tegenwoordig nog een écht lieve jongen? Ik bedoel maar. Die zijn zeldzaam. Ik mag blij zijn dat ik een jongen heb die echt om me geeft en alles voor me doet. En die nooit bij me weg zou gaan. Want daar ben ik misschien nog wel het bangst voor; dat mensen bij me weggaan. Dat iedereen die me dierbaar is verdwijnt. Net als mijn opa.

'Kijk eens aan. Er zijn heel wat routes mogelijk.' Fred wijst met zijn vinger op de kaart en volgt een rode lijn.

'Deze ziet er erg avontuurlijk uit. Volgens mijn inschatting is het ongeveer vier uur en dan komen we precies uit bij de camping.'

'Perfect,' jubelt Lucinde, terwijl ze een zuurtje uit haar heuptasje tovert. 'Iemand een snoepje?'

Terwijl het doosje met zuurtjes rondgaat, kijk ik ang-

stig naar Mark. Vier uur lopen? Dat menen ze toch niet, hè? We zijn al anderhalf uur onderweg! Ik dacht dat we er bijna waren!

‘Is die route niet wat lang?’ sis ik in Marks oor.

‘Vind je?’ vraagt Mark verbaasd. ‘Heb je last van je voeten?’ Hij kijkt me bezorgd aan.

‘Nee,’ zeg ik snel, voordat Mark de kans krijgt om m’n schoenen uit te trekken en mijn voeten te masseren. ‘Ik vroeg het me alleen af.’

‘O.’ Mark haalt zijn schouders op.

‘Zullen we dan maar?’ vraagt Trudy vrolijk.

‘Recht zo die gaat!’ roept Lucinde, terwijl ze op de berm van het pad afloopt.

‘Kijk uit dat je niet valt, Lucinde!’ roep ik snel.

‘Ik val niet, hoor, gekkie!’ Lucinde lacht. ‘Ik heb heel goede schoenen.’ Ze stapt monter de berm in en drie seconden later is ze verdwenen.

‘Kijk uit!’ gil ik, terwijl ik naar de plek toe ren. Halverwege de afgrond staat Lucinde. Ze kijkt me vragend aan.

‘Lukt dit wel met jouw schoenen?’ vraagt ze bezorgd.

Geschrokken kijk ik naar Mark. We gaan toch zeker niet hiér naar beneden? Er loopt niet eens een pad!

‘Durf je niet?’ vraagt Mark al even bezorgd.

Toch wel dus.

‘Jawel,’ mompel ik, terwijl ik één voet op de rotsen zet. Oké, Roos. Niet nadenken, gewoon doen. Maar wat als ik hier val? Hier kan geen fatsoenlijke traumahelikopter landen! Nee. Zo mag je niet denken. Je breekt echt niet zomaar een been. Lucinde kan het, dus dan kun jij het

ook. Wat kan jou het nou schelen dat hier eigenlijk geen pad loopt? Vertrouw gewoon op het aangeboren kompas van Fred, dan komt het allemaal goed. Hij kan aan de zon zien hoe laat het is, weet wat je moet doen als je insneeuwt en kan een vuurtje maken van een splinter en een droog boomblaadje. Niks aan de hand.

Voorzichtig zet ik mijn voet weer een stapje naar beneden. Hij schuift een eindje naar voren over de losse kiezels. Ik glijd uit en land op mijn kont.

‘Roos!’ klinkt het uit vijf monden tegelijk.

‘Gaat het wel?’ Mark steekt zijn handen uit en trekt me overeind.

Vijf geschrokken gezichten kijken me aan.

‘Heb je je pijn gedaan?’ vraagt Trudy bezorgd.

‘Gelukkig heb ik altijd mijn ЕНВО...’ begint Fred.

‘Nee!’ roep ik snel. ‘Het gaat wel. Echt. Ik had alleen die losse kiezels niet gezien.’ Ik klop het stof van mijn spijkerbroek en probeer niet te laten merken hoe zeer het doet. Ik hou hier op zijn minst twee blauwe billen aan over. Als ik geluk heb. ‘Zullen we maar weer?’ Ik lach als een boer met kiespijn. Lieve God, als ik deze wandeltocht overleef, zal ik nooit meer zeuren over mijn schoonfamilie en ze gewoon accepteren zoals ze zijn. Maar – alstublieft – laat me heel beneden komen. Ik wil nog zo veel doen in het leven!

Oké, dat is niet helemaal waar. Ja, ik wil nog veel doen in mijn leven, maar of het er ooit van gaat komen, is maar de vraag. Ik bedoel: ik werk als winkelmeisje in een bak-

kerij. Dat was eigenlijk het plan niet, maar het is nu eenmaal zo gelopen. Na mijn vwo wilde ik gaan studeren, maar ik had geen idee welke studie ik wilde doen. Het is mijn droom om ooit een eigen chocoladewinkel te beginnen, waarvoor ik zelf de chocolade maak. Zo'n klein, schattig winkeltje, met een grote etalage vól met de lekkerste bonbons en achterin een werkplaats met chocolademachines. Een licht winkeltje moet het worden, waarin de chocolade het middelpunt is. Op de toonbank stal ik dan alle bonbons uit en langs de wanden staan van die grote chocoladefiguren, die je met kerst altijd in een bakkerij ziet staan. En ik draag elke dag een wit schort, waarop vanzelf bruine vlekken ontstaan, omdat ik de hele dag met chocolade bezig ben. Klinkt dat niet geweldig?

Maar ja, wat voor opleiding volg je daar nu voor? Economie was veel te theoretisch (en bovendien ging mijn ex ook economie studeren en wilde ik voor geen goud op dezelfde school terecht komen), bedrijfskunde zag ik ook niet echt zitten en de bakkersopleiding was veel te breed. Hoe ik ook zocht, een opleiding tot 'eigenaresse van het meest schattige chocoladewinkeltje dat er bestaat' kon ik nergens vinden. Ik stelde het studeren daarom maar een jaartje uit. Tot die tijd kon ik fulltime aan de slag als winkelmeisje in de bakkerij waar ik in het weekend werkte. De perfecte oplossing, dacht ik. Dan werkte ik nog wat, verdiende een hoop geld dat ik later hard nodig zou hebben als startkapitaal en ondertussen kon ik me oriënteren op een aantal opleidingen. Toen overleed mijn opa. Het

kostte me een jaar om alles weer een beetje op een rijtje te krijgen. En als Mark er niet was geweest om me te steunen, had ik ze – denk ik – nog steeds niet op een rijtje gehad. In de jaren daarna had ik geen puf meer om te gaan studeren. Ik heb leuk werk, een lief vriendje en een eigen huis. Waarom zou ik nog iets anders willen? Ik heb het toch goed zo? Dat chocoladewinkeltje zal altijd wel bij een droom blijven, denk ik. Tja, zo gaat dat met dromen.

‘Wil je ook wat?’ Lucinde drukt me een plastic bekertje met kruidenthee in mijn handen en ploft naast me in een van de kuipstoeltjes. ‘Dat was een pittig tochtje, hè?’
‘Zeg dat wel,’ verzucht ik. ‘Ik ben gesloopt.’

‘Dat was ik in het begin ook, hoor,’ zegt ze lachend. ‘Je benen moeten gewoon wennen aan grote afstanden.’

Ik knik begrijpend. ‘Ben je altijd al gek geweest op kamperen?’

Lucinde schudt haar hoofd. ‘Mijn ouders gaan het liefst naar een all inclusive hotel in een ver land waar ze twee weken lang in de zon kunnen liggen, maar dat is niet echt mijn ding.’

Hm. Gek hoeveel ouders en kinderen van elkaar kunnen verschillen.

‘Toen ik Steven leerde kennen, begreep ik ineens dat er meer mensen zijn zoals ik.’

Even is het stil.

‘Niet dat mijn ouders niet normaal zijn, hoor,’ zegt ze snel. ‘Maar, nou ja, ik vul het leven ietsje anders in, zeg maar.’

Ik neem een slokje van mijn thee. Daar had ik beter nog even mee kunnen wachten, want ik verbrand met-een mijn tong aan het hete goedje.

‘En, wat vind jij van kamperen?’ vraagt Lucinde nieuwsgierig.

‘Het is... nieuw,’ zeg ik eerlijk. ‘Ik heb vroeger nooit gekampeerd. Mijn ouders hebben een huisje in Frankrijk waar we altijd naartoe gingen. Het ligt in de Bordeaux, midden tussen de wijngaarden. Het is er echt prachtig.’

‘Klinkt goed.’

Ik knik. ‘Vooral als je van wijn houdt.’

‘Hm,’ zegt Lucinde peinzend, alsof ze erover na moet denken of ze wijn lekker vindt of niet. ‘Heb je eigenlijk broers of zussen?’

Ik verslik me bijna in mijn thee. Het is lang geleden dat iemand me die vraag zo direct stelde.

‘Ik had een broertje,’ zeg ik zachtjes. ‘Maar hij is helaas overleden.’

Lucinde kijkt me met grote ogen aan. ‘O, sorry!’ zegt ze geschrokken. ‘Dat wist ik niet.’

‘Het geeft niet. Je kon het ook niet weten.’

‘Dat had Steven me weleens mogen vertellen.’ Gefrustreerd kijkt ze zijn kant op.

‘Het geeft echt niet,’ zeg ik snel. Grappig dat mensen zich altijd bezwaard voelen als ze zoiets tegen me zeggen, terwijl ik eigenlijk degene moet zijn die de slachtofferrol aanneemt. ‘Kom,’ zeg ik, terwijl ik mijn hand uitsteek naar Lucinde en haar uit de kuipstoel trek. ‘Volgens mij staat het eten op tafel.’

‘Moeder de vrouw, je hebt voortreffelijk gekookt.’ Fred wrijft tevreden over zijn buik. ‘Je moet vaker die zelfgekweekte sojabonen gebruiken.’

Trudy straalt van het compliment.

Ik probeer het laatste, melige hapje door te slikken en spoel ’m weg met een slok water. Normaal gesproken is het eten van de Dijkstraatjes al apart, maar nu alles op één pit gekookt is en halflauw is gebleven, smaakt het helemaal nergens meer naar.

‘Wie heeft er zin in een frisse duik in het meer?’ vraagt Mark vrolijk.

‘Ik!’ roep ik meteen. Na die wandeling – of liever gezegd: survivaltocht – ben ik wel toe aan een lekkere zwempartij.

‘Ik hou het voor gezien,’ geeuwt Fred.

Trudy knikt. ‘Ik ook. Ik ga zo afwassen en daarna duik ik de tent in met een boek.’

‘Klinkt goed, Truud. Ik help je wel,’ zegt Lucinde.

Ook Steven heeft geen zin. ‘Ik ga m’n kruiswoordpuzzel afmaken.’

‘Nou, lieverd. Dan is het *you and me*,’ fluistert Mark ondeugend.

Ik grijns. Mark mag dan misschien af en toe een beetje suf zijn, hij is wel superromantisch. Dit belooft een mooie avond te worden!

Hand in hand rennen we naar de tent om onze zwemspullen te pakken. Ik heb mijn nieuwe bikini met stipjes meegenomen en Mark draagt zijn streepjeszwembroek. Snel trek ik mijn kleren uit en mijn bikini aan. Ik gris

nog snel twee handdoeken mee en ren dan achter Mark aan naar het meertje bij de camping.

‘Wie er het eerste is!’

Lachend en joelend rennen we achter elkaar aan. Als mijn teen het water raakt, begin ik te gillen van de kou, maar Mark is onverbiddelijk en trekt me in een keer mee het water in.

‘Rotzak!’ gil ik als ik boven water kom, maar ik meen er niks van. Eindelijk een beetje romantiek en privacy. Daar draait vakantie óók om, toch?

Ik klem mijn benen om zijn middel en sla mijn armen om zijn nek.

‘Roos Halewijn, ik vind je leuk,’ fluistert Mark, terwijl hij me natte kusjes geeft in m’n nek.

‘O, echt?’ zeg ik quasiverbaasd. ‘Ik jou helemaal niet.’

‘Nu vraag je erom,’ zegt Mark met een grijns, terwijl hij me van zich af in het water gooit.

We zwemmen niet echt, maar het water is heerlijk verkoelend en het leukste vind ik eigenlijk nog wel dat ik even met Mark alleen ben. Een beetje quality time is toch wel erg belangrijk voor een relatie. We hoeven niet eens diepe gesprekken te voeren. Gewoon lekker samen dobberen is genoeg.

Het wordt al donker als Mark zegt: ‘Ik ga terug, schat. Ik krijg het koud.’

‘Hmm, da’s goed lieverd. Ik blijf nog heel even, goed?’ Ik laat me nog een keer in het verkoelende water zakken en ontspan. Het water kabbelt zachtjes rond mijn schouders.

‘Prima.’

Ik kijk naar Mark, die langzaam het water uit loopt. Beetje bij beetje komt zijn rug uit het water. Eigenlijk is-ie best gespierd. Doen die avondjes in de sportschool toch beter hun werk dan ik dacht. Hij heeft ook fijne, gespierde armen. En laat ik gespierde armen nou verschrikkelijk sexy vinden. Niet bodybuilder-gespierd natuurlijk. Getsie, nee. Dan zie je al die aderen lopen. En bovendien scheurt-ie dan uit al z'n T-shirts. Daar zit je als vrouw natuurlijk ook niet echt op te wachten.

Weet je wat? Misschien moet ik Mark verleiden. Hoe lang is het geleden dat we voor het laatst écht eh... de liefde hebben bedreven? God, dat moet minstens drie maanden geleden zijn. Afgezien van een paar vlugger-tjes, dan. Maar die tellen niet mee, wat mij betreft. Weet je wat? Ik doe het gewoon. Ik sta hier nu toch al in mijn bikini sexy te zijn. Dat kan hij toch niet weerstaan?

Zo snel als ik kan, loop ik het water uit. Ik gris mijn handdoek van het gras en probeer op mijn meest Bay-watch-achtige manier naar de tent te lopen. Niet dat Mark me aan ziet komen, maar toch. Voor het geval dat.

Hij heeft het campinglampje al aangestoken en staat zich om te kleden in de tent. Ik zie zijn silhouet door het tentdoek heen. Nu bukt hij zich om zijn zwembroek uit te doen.

Oké, Roos, daar gaan we. Ik haal nog een keer diep adem en zucht. Showtime!

Met een ruk rits ik het tentdoek open.

‘*Hello gorgeous,*’ zeg ik met een hese stem.

Een verbaasd mannengezicht kijkt me aan.

Mijn ogen worden groot. O, nee. Néé! Zeg me alsjeblieft dat dit niet waar is! Dit droom ik allemaal. Ik knijp nú in mijn arm en dan word ik wakker en... O nee!

‘Ook hallo.’ Ik zie de pretlichtjes in een vreemd paar ogen. ‘Nee!’ roep ik. ‘Ik bedoel: jij bent niet Mark!’

De man grijnst. ‘Nee, ik ben niet Mark.’

‘Sorry,’ stamel ik en dan besef ik dat ik zo snel mogelijk die tent uit moet. Ik druk mijn handdoek tegen me aan, vlieg naar buiten en neem niet eens de moeite om de rits dicht te trekken. Mijn god, wat heb ik gedaan? Dit kan echt alleen mij overkomen. Alleen mij! Nu kan ik me nooit meer vertonen hier! Ik moet de rest van de vakantie in de tent blijven. Ik ren over het veld. Waar is onze tent? Hij was toch blauw? Of is-ie zwart? O, ik weet het niet meer!

‘Roos?’

‘Mark? Waar ben je?’ Ik kijk wild om me heen.

‘Roos!’

Ik voel zijn hand op mijn schouder.

‘Waar was je nou?’

‘Ik eh... ik was de weg kwijt,’ stamel ik.

‘Daar is onze tent.’ Mark wijst. Hij legt zijn arm om mijn schouders en duwt me in de goede richting.

Ik leg mijn hoofd tegen zijn schouder aan en laat me meevoeren.

‘Je deed wát?’ Even is het stil en dan begint Lisa heel hard te lachen. ‘Dat méén je niet!’

‘Ja, sorry, ik wilde ook een keer een spannende nacht beleven,’ mok ik. Ik vraag me af of het slim is dat ik dit aan mijn beste vriendin vertel. Ze zal het nog heel vaak tegen me gebruiken, dat weet ik zeker. Maar ik moet het gewoon even kwijt.

‘Wat zei Mark ervan? Kon-ie erom lachen?’

‘Ik heb het hem natuurlijk niet verteld!’ zeg ik geschrokken. ‘Waarschijnlijk zou-ie niet eens begrijpen dat het eigenlijk een hele lieve, romantische daad was.’

‘Wat heb je dan daarna gedaan?’

‘Gewoon. We zijn naar onze tent gegaan en zijn gaan slapen.’

‘Slapen?’

‘Ja! Ik had niet echt behoefte meer aan seks, eigenlijk. O, Lisa, ik zie die vent nog steeds voor me!’

‘Hoe oud was die kerel eigenlijk?’

‘Weet ik het. Zo goed heb ik hem niet gezien. Begin dertig, denk ik.’

Op de achtergrond hoor ik Lisa tegen haar secretaresse blaffen. Tegen mij mag ze dan heel lief zijn, op de werkvloer is ze een keiharde zakenvrouw. Dat moet ook wel, anders zou ze haar baan als advocaat nooit overleven.

‘Sorry, daar ben ik weer,’ klinkt het aan de andere kant. ‘En nu?’

‘Nu hoop ik heel hard dat ik hem nooit meer tegenkom,’ verzucht ik.

‘Is hij nog op de camping?’

‘Volgens mij niet. Ik heb hem in elk geval niet meer

gezien. Ik weet niet zeker in welke tent hij sliep. Het was zo donker! Daarom liep ik ook naar de verkeerde tent.'

Lisa grinnikt. 'Met jou beleef je nog eens wat. Wanneer kom je weer terug? We moeten nodig eens gaan lunchen.'

'Nog twee dagen. Twee heel lange dagen.'

'Ben je Mark al zat?' Lisa heeft het niet zo op Mark. Ze vindt hem een sukkel. Volgens haar is hij veel te lief voor mij en heb ik wat meer pit in mijn leven nodig. Ik ben het niet met haar eens. Ze is gewoon jaloers omdat ik een lief vriendje heb en zij niet. Al zou wat extra pit geen kwaad kunnen.

'Nee, natuurlijk niet.'

'Mooi. Zeg meid, ik moet weer ophangen. Het gaat hier weer helemaal verkeerd. Als ik ook maar een seconde weg ben, maken ze er hier gelijk een puinhoop van.' Ze wendt zich weer even tot haar secretaresse. 'Geen cappuccino! Weet je wel hoeveel vet daarin zit? Ik drink mijn koffie gewoon zwart! Hoe vaak moet ik dat nou nog zeggen?'

'Lies, ik ga hangen!' zeg ik snel. 'Als ik terug ben, spreken we wat af, goed?'

'Prima!' klinkt het aan de andere kant.

Mijn beste vriendin. Type 'grote mond, klein hartje'. Ze is verschrikkelijk direct, geeft altijd – ook ongevroegd – haar ongezouten mening, maar god, wat ben ik dol op haar. Nu nog hopen dat ze het 'ik stond in de tent van een vreemde man'-akkefietje niet uitgebreid gaat delen met al haar Facebook-vrienden.